

не чакалъ да мѣ повторѣтъ два пѣти: тѣсѣ часѣ всичко добрѣнко раздѣлилъ на сѣприказѣцѣ-тѣ; само единѣ Сакасѣ не ползчилѣ отѣ него нищо.

Сакасѣ былѣ царскѣй черпецѣ, сирѣчь: той былѣ длѣженѣ да носи на Цара вѣно; и тѣзи длѣжность исплѣнялѣ сѣсѣ ообенна пѣржавина. Като забележилѣ обидѣ-тѣ, коато мѣ бѣ нанесенна, Астѣага се обзрналѣ кѣмѣ внѣка си, и рекълѣ: „по искѣсно отѣ Сакаса никой не умѣй да ми налѣе чашѣ-тѣ; азѣ немогѣ да се обходѣ безѣ неговѣ-тѣ усѣрги, и го любѣж повѣче отѣ дрѣги-тѣ.“

„Чи стигали само това, отговори Кирѣ, да да се удостои на твоята благосклонность? като е тѣй, то азѣ се надѣвамѣ скоро да ѣж заслѣжж, и съмѣ увѣренѣ, чи Бѣше по добрѣ отѣ Сакаса шѣ ти налѣиж чашѣтѣ.“

И тѣй вѣ същѣта минѣта, облачка се вѣ дрѣха-та на вѣночерпеца, пристѣпва почтенно предѣ тѣхѣ, и като дѣржалѣ сѣ три прѣста царска-та чашѣ, поднесълѣ ѣж на Астѣага сѣ такѣжзи прѣатность, что-то всички-тѣ мѣ гости се смадли.